

[Inger Stilling Pedersen]

Efter det, jeg har kunnet fornemme i dag om, at der må være visse undtagelser, tror jeg faktisk, vi er enige. Men det er da også klart, at hvis det drejer sig om veluddannede kvinder, som meget vel kan have et job – også et fuldtidsjob – kan man diskutere, om det er rimeligt, at de pågældende ikke skal udnytte deres arbejdsevne i stedet for at ligge manden til byrde. Det synes jeg det ville være meget rimeligt at drøfte.

Jeg synes også, vi skal se på spørgsmålet om pension, altså hvordan man kan dele pensionen i den tid, kvinden selv har været med til at optjene den, sådan at man ikke skal tildeles tidsbestemt bidragspligt, for at kvinden kan få del i pensionen.

Men vi ved, at der er mange følelser med i det. Og man kan da udmærket godt forstå den anden part, som næsten altid er manden, der måske finder sig en ny kone og får et nyt hjem, og som så må føle, hvor svært det er ikke at kunne slippe ud af det første forhold; det er i hvert fald et af de argumenter, man hyppigst bliver mødt med. I den forbindelse kunne man jo udtale det håb, at langt flere blev i det forhold, de er i. Men det er jo ikke altid mandens skyld, at et forhold går i stykker, og derfor er der mange mænd, der kan føle det urimeligt, fordi de måske gerne ville have opretholdt det forhold, de havde.

Man skal altså være opmærksom på, at der er tale om spørgsmål, som rummer mange nuancer, og vi er i Kristeligt Folkeparti også meget villige til at se på, hvordan vi får løst problemerne på den bedste måde. Hvis det er kvinden, der har den største indtægt, skal det selvfølgelig tælle med på lige fod, for når man i alle andre forhold siger, at parterne er lige meget værd i ægteskabet, må de også være det den dag, de skal til at dele.

Kristeligt Folkeparti vil altså meget gerne være med til at se på, om der er nogle skævheder, der skal rettes, men vi mener også, det er utrolig vigtigt, at vi tilgodeser den svage part, og den svage part er nu i dag ofte kvinden. Vi tilsiger altså en positiv udvalgsbehandling, hvor vi håber vi kan få drøftet nogle af de mange problemer, der vitterlig er.

Tom Behnke (FP):

Hvis det ikke var, fordi jeg konstant forsøger på at være en seriøs politiker, kunne jeg finde

på at skæve til proportionsforholdet mellem ordførernes alder og køn i forbindelse med holdningen til det foreliggende forslag, men det vil jeg selvfølgelig afholde mig fra.

Man skal være opmærksom på, at når skilsmisse finder sted, deler man for det første boet. Det vil sige, at i det ægteskab, hvor ægtemanden virkelig har fået lov til at lave karriere, virkelig har en god stilling og en god indtægt – som konen har været med til at dele udbyttet af igennem de år, de været gift – får ægtefællerne, den dag de bliver skilt, hver halvdelen af boet.

Det er udgangspunktet. Men ikke nok med det: Derefter skal bidragyderen – oftest manden – betale bidrag til ægtefællen.

Hvis vi så fastholdt, at man højst kunne få bidrag i 10 år, hvis vi altså så helt bort fra den tidsbegrænsede bidragspligt, som om den slet ikke fandtes, så ville bidragsmodtageren trods alt have 10 år til at tage sig en uddannelse i eller til at finde sig et arbejde i. 10 år, hvor hun altså har muligheden, burde være rigeligt og tilstrækkeligt.

Jeg havde helst set, at vi helt havde ophævet denne lovgivning. At ægtefæller slet ikke med en lov i hånden skal kunne gøre udlæg i hinanden efter en skilsmisse. Det skulle selvfølgelig stå ethvert ægtepar frit for at indgå aftale om en eller anden fordeling af de økonomiske midler i tilfælde af skilsmisse. Det ville være fint nok. Men det er tiden ikke til.

Min næste tanke var så at fjerne den tidsbegrænsede bidragspligt fuldstændig. Det er tiden heller ikke til, fandt jeg ret hurtigt ud af under udarbejdelsen af forslaget.

Men jeg er sikker på, at hvis vi får gennemført det foreliggende beslutningsforslag eller nogle lignende ordninger, er jeg sikker på, at vi vil få debatten igen i løbet af ganske få år, og så vil denne lovgivning langsomt blive aftrappet.

Det, der var meningen med dette beslutningsforslag, og det, jeg kunne nå frem til, var for det første at lave en meget stærk begrænsning af den tidsbegrænsede bidragspligt og for det andet at lave en retfærdig og klar ligestilling af parterne, en lige behandling og en lige beregning af de økonomiske forudsætninger for både bidragyder og bidragsmodtager.

Alle de sager, som jeg har modtaget – nogle af dem er optrykt i forslaget, så man kan se, hvordan det forholder sig – viser, at der sker en klar forskelsbehandling, at hustruerne har en